

akat, amit valójában azért sem értettem soha, mert engem a természet sajátosan alkotott, testem lábközi szerve tudott ugyan ágasodni egy kicsit, ám ha még igen fiatal koromban megpróbáltam valamely cselédlánnyal vagy fiatal utcanővel, amire azok biztatnak, nekem ugyanis nemigen volt késztetésem, de mert követelőztek, csábítottak, hát akkor aztán nagy csalódásomra olyan kellemetlen fájdalmat tapasztaltam azon a testrészen, hogy elmenekültem a próbálkozás helyszínéről. Nekem a Teremtő vagy többet adott ezzel a bőrredővel azon a kényes helyen, mint másnak, talán ezért volt égő fájdalmam, vagy kevesebbet adott, mivelhogy nem bírtam szeretkezni, mégis azt hiszem, inkább többet adott, máskülönben sem időm, sem erőm nem lett volna elvégezhető az irdatlan nagy mennyiségű jegyzetelést, amivel megbíztak.

Itt kacérkodik velem a könyvespolcomról közönséges latin címen a De bellis, az a nyolc könyv, amelyeket a hadjáratokról írtam, első kettő a perzsa háborúról szól, a harmadik meg a negyedik a vandál háborúról, az ötödik, hatodik és hetedik könyv a gót háborúról. A nyolcadik könyv az 551. évtől az 553. esztendőig látott eseményeket taglalja, amikor már nem élt a Csodás, a Gyönyörűséges, akit elítéltem, imádtam és utáltam egyszerre, nem, ez kevés, mert egyenesen gyűlöltem, és mégis izgatott égetően, akit úgy becézett a császár, hogy Igazgyöngyökkel Roskadozó Ajándékosár.

Ugyancsak itt kacérkodik velem az épületekről írt könyvem, görögül írtam ezt is, mint a többi, de a latin címen említtem, minthogy ez a hivatali nyelv, De edificiiis.

Beszámolok benne mindenről, amit a császár csak építtetett: templomok, erődök serege és környékük, földrajzi ismérveik. Mondhatom, próbára tették a szorgalmam és kitartásom, mert Jusztiniánusz fáradhatatlan építtető volt, és még ma is az.

Hanem amit mind között legjobban szerettem és szeretek írni ma is, aminek közönséges latin címe Historia Arcana, az bizony titkos munka. Ezt a világ nem láthatja, nem olvashatja, a magam szórakoztatására írom, meg néha, amikor patetikus hangulat környékező, úgy gondolom, az utókornak szánom. Csak magamnak valom be, ám habozás nélkül, hogy amiket összehordtam a híres személyiségekről az előbb említett könyveimben, azok bizony hazugságok. Tényszerűen igaz, amit az épületekről és a csatákról lejegyeztem, hanem amikor éég magasztalom a főembereket, azok hízlegések és hatalmas hazugságok. De ebben a titkos könyvben, amit most is írok, leleplezem őket. Bocsáss meg nekem, Tukididész, azzal a nagy demokrata lelkeiddel, és bocsánat, Plutarkhosz, te buzgó moralista, bocsássatok meg, bár példaképeim voltatok és vagytok, de értsétek meg: belerokkannék, ha nem írhatnám le pontosan, amit látok. Elég volt nekem a nyilvánosságnak szánt könyveimben gyakorolni a förtelmes képmutatást és a gyomorforogató hazudozást. Ezekkel a munkáimmal párhuzamosan írtam titkos történeteimet. Tudom, leírásaim teljes tagadásai annak, amit Jusztiniánuszról és a többiekről lejegyeztem történeti munkáimban. Boldog vagyok, hogy végre őszinte lehetek, nem magasztalom többé éég a pribékeket, az előkelő pribékek is pribékek.

ÉBERT TIBOR

## *Uszályok*

*botjára dől a délután  
a farkasok messze vannak  
pihennek készülődnek  
addigra a fény elindul  
beburkolózva perceivel  
s az órák nehezéke  
nem csörömpöl majd  
halkan lehúzza vonszolva  
a karokat fejeket testeket  
s a gondolatok pici uszályai  
röpködnek némán  
valahova szertesztét  
áttetsző tavakról álmodoznak  
beteljesülésre önáltatón*